

Životopis fr. Rosaria Antonína Hýži OP

papežského preláta, penitenciáře plzeňské diecéze

Fr. Rosarius Antonín Hýža OP se narodil 21. října 1924 v Brankách u Valašského Meziříčí. Středoškolská studia absolvoval na Státním reálném gymnáziu ve Valašském Meziříčí. Během druhé světové války byl při studiu totálně nasazen ve Zbrojovce Vsetín jako frézař. Maturoval v září 1945. V roce 1946 byl přijat (pro křehké zdraví “na zkoušku”) v Olomouci do Arcibiskupského kněžského semináře a ke studiu teologie na Cyrilometodějské teologické fakultě Palackého univerzity. Tam na něho, právě tak jako na všechny bohoslovce, velice zapůsobil spirituál kněžského semináře, Mons. ThDr. Antonín Šuránek.

V roce 1950 dochází k zavření kněžského semináře i fakulty. Většina bohoslovců je nucena nastoupit na vojenskou službu k pomocným technickým praporům (tzv. černým baronům). Antonín Hýža je toho pro své chatrné zdraví ušetřen a pracuje dvanáct let jako skladník v Moravskoslezských pletárnách ve Valašském Meziříčí. Vstupuje do ilegální skupiny zvané Společenství, založené a vedené známým katolickým aktivistou Vladimírem Neuwirthem. Kněží, bohoslovci i laici se v něm snaží udělat vše pro to, aby si uchovali své poslání, vedli solidní duchovní život, studovali, překládali a připravovali se na své budoucí úkoly. I přes vědomí, že jsou pod dozorem StB, se snaží zejména v letech 1955 - 60 o pravidelná setkávání na různých místech a předávají si studijní materiály. Jedním z míst setkávání je i byt Antonína Hýži ve Valašském Meziříčí.

V roce 1961 začíná zatýkání. V prvních třech vlnách je zatčeno a odsouzeno k velkým trestům asi třicet členů Společenství, včetně Vladimíra Neuwirtha. Na Antonína Hýžu dochází 3. září 1962, kdy je zatčen a odsouzen k trestu odnětí svobody na osmnáct měsíců. Byla to bolestná, přesto však velmi cenná “vězeňská univerzita”. V blízkosti významných kněžských osobností Josefa Zvěřiny, Oty Mádra, františkána Jana Baptisty Bárty a dalších diecézních i řeholních kněží dozrává ve škole moudrosti kříže, takže je připraven přijmout kněžské svěcení. To mu tajně ve vězení uděluje 5. května, na první květnovou neděli v roce 1963 spoluvězeň – biskup Ján Chryzostom Korec, SJ.

Po propuštění z vězení dne 15. 3. 1964 pracuje tři a půl roku jako dělník v Moravských tiskařských závodech ve Valašském Meziříčí. V roce 1967 nastupuje s podporou svého bývalého profesora, nyní pražského biskupa Františka Tomáška do kněžského semináře a na Cyrilometodějskou bohosloveckou fakultu v Litoměřicích, aby tam dokončil svá kněžská studia a před režimem zlegalizoval své kněžství.

V roce 1968 nastupuje jako kaplan do farnosti sv. Bartoloměje v Plzni. Ta se pro něho stává na dalších více jak 42 let, tedy na druhou půli života, jeho novým domovem, místem jeho horlivého apoštolského působení a zároveň i místem hojného požehnání, které toto jeho působení s sebou přináší. V roce 1970 se stává kaplanem ve farnosti Panny Marie Růžencové v Plzni. Když v roce 1975 administrátor této farnosti P. Lukáš Mikulčík OP umírá, je P. Antonín ustanoven jeho nástupcem. Zde požehnaně působí osmnáct let. Kolem něho vyrůstá živá, mladá farnost. Důležité místo v jeho životě i působení zaujímají též nemocní a staří lidé. Přináší jim útěchu a povzbuzení, učí je nést kříž a obětovat své bolesti a utrpení. Tyto jejich oběti se pak stávají důležitou podporou pro jeho pastýřské působení. Vyrůstá ve vyhledávaného exercitátora mezi kněžími a po pádu totalitního režimu i mezi laiky. S příchodem náboženské svobody se možnosti jeho působení ještě více rozšiřují a v roce 1991 je jmenován vikářem plzeňského vikariátu. Po mnoho let je také soudcem Interdiecézního církevního soudu v Praze. V roce 1992 se ze zdravotních důvodů vzdává funkce faráře, zůstává však vikářem.

Brzy po vzniku Plzeňské diecéze začíná další etapa jeho působení. Je jmenován rektorem kostela sv. Jana Nepomuckého na Chodském náměstí, “u redemptoristů”, kde se stává neúnavným a vyhledávaným zpovědníkem. Proto je také jmenován diecézním

penitenciářem, který je pro svoji službu vybaven mimořádnou mocí k řešení komplikovaných duchovních situací. Jako rektor tohoto kostela horlivě působí třináct let. Jeho oblíbenost mezi věřícími v Plzni vystihuje všeobecné pojmenování "náš milý Toníček". Počet věřících okolo kostela sv. Jana Nepomuckého vzrůstá a stává se největším a nejživějším plzeňským společenstvím. V roce 1998 papež Jan Pavel II. jmenuje otce Antonína svým prelátem. Tento čestný titul současně znamená vysoké životní ohodnocení, otec Antonín ho přijímá s obvyklou pokorou.

S přibývajícím stářím však přichází další náročná životní etapa, znamenající bolestné zranění pro nebe. Síly ubývají, zákeřná cukrovka se projevuje stále víc. Proto je v roce 2006 uvolněn z funkce rektora kostela sv. Jana Nepomuckého a stává se zde výpomocným duchovním. Změnu pokorně přijímá a dál neúnavně působí, nakolik mu to jeho zdravotní stav a síly dovolují. Zdravotní stav se zhoršuje tak, že je mu na podzim roku 2008 amputována noha. Je ubytován v charitním Domově sv. Alžběty a odkázán na obětavou pomoc druhých. Dostává se tak znovu do blízkosti kostela Panny Marie Růžencové a otců dominikánů. S nimi koncelebruje a působí zde jako zpovědník. Službu vykonává, nakolik mu to jeho zdravotní stav dovoluje.

Řeholní společenství, které zblízka zažívá, v něm probouzí touhu, aby završil svou životní duchovní pouť tím, že se zasvětil Bohu řeholními sliby jako syn sv. Dominika. Dne 18. ledna 2010 přijímá v kapli Hospice sv. Lazara, kam byl mezitím přestěhován, řeholní roucho, skládá do rukou provinciála fr. Benedikta Mohelníka OP věčné sliby a dostává řeholní jméno Rosarius.

Všemohoucí a dobrotivý Bůh na toto jeho zasvěcení odpovídá tak, že fr. Rosaria Antonína Hýžu OP přijímá 10. února 2010 navždy do své náruče.

František Radkovský, biskup plzeňský

V Plzni, dne 12. 2. 2010